

men den ærede Minister udtalte tværtimod, at han turde paa ingen Maade give Præsterne Lærefrihed. Den Præst, der ikke tror, at Kristus er Guds Søn, hører ikke hjemme i Folkekirken efter den ærede Kultusministers Mening, endskønt der for 100 Aar siden var en Tid, da alle Præster i Folkekirken nærede den Anskuelse.

Hermed har jeg vist i alt væsentligt svaret paa, hvad der er fremkommet fra ærede Talere. Jeg skal endnu en Gang udtale min Glæde over, at det ærede Medlem for Storeheddinge (Høgsbro) har udtalt, at der dog er delte Meninger om denne Sag, men jeg beklager, at det ærede Medlem ikke allerede nu vil tage Konsekvensen deraf. Jeg kan ikke dele hans Mening om, at det er en ret ufarlig Ting, en taktisk Manøvre over for Landstinget. Selv om man betragter det som en Retræte for Kultusministeren, have vi dog ingen Sikkerhed herfor. En Afstemning er en Afstemning. Den bliver staaende og kan blive bindende og skæbnesvangere i Fremtiden. Derfor fraraader jeg endnu en Gang at stemme for dette Forslag.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (J. C. Christensen): Jeg tror alligevel, at det ikke er saa behageligt for Socialdemokraterne at stemme mod dette Lovforslag, hvormed hænger sammen de kirkelige Lovforslag, der ligge oppe i Landstinget, thi disse Lovforslag give virkelig Befolkningen mere Indflydelse end hidtil, og det er i Virkeligheden demokratiske Lovforslag. Det at skulle stemme mod dem, har det ærede Medlem en Følelse af ikke lader sig gøre, medmindre der samtidig hvirvles en Masse Støv op om uvedkommende Ting, Ord, som skulle skjule Kendsgerningen. Saaledes synes jeg nærmest, Indtrykket bliver, naar det ærede Medlem taler her ved denne Lejlighed.

Det ærede Medlem søgte at fremstille forskellige Farer, mange og store Farer, som vi ere udsatte for ved Vedtagelsen af dette Lovforslag. Han har sagt, at dette Lovforslag er en Fare socialt set, det er en Fare for Frisindet, det er en Fare for Moralen, for Religiositeten her i Landet. Han har søgt at stille frem for os, at vi nu kom ind paa Inkvisitionsdomstole igen som i Middelalderen osv. Han har, kort sagt, spækket sin Tale med saadanne Ord om Farer, vi udsatte os for ved at vedtage disse Lovforslag. Alle disse Overdrivelser skal jeg imidlertid ikke komme ind paa. Men jeg skal gøre et Par Bemærkninger

til noget af det, som det ærede Medlem nu fremsatte.

Han paastod, at ved den Afstemning, der fandt Sted i Gaar, var alene fastslaaet, at de gejstlige Domstole skulde blive ved at bestaa. Han søgte at bevise dette ved at læse op af Paragraffen og sige, at hvis det ikke var det, der stod i Paragraffen, kunde han ikke læse Dansk. Det ærede Medlem læste, at der stod i Paragraffen: „derunder ogsaa angaaende Ordningen af en forandret Organisation af de gejstlige Domstole“. Punktum! Det ærede Medlem skulde have læst videre. Der staar nemlig i Paragraffens 2det Stykke, at Udvalget skal være „berettiget til selv at fremkomme med Forslag, som det maatte anse for egnede til at tilvejebringe en tilfredsstillende Ordning af de Forhold, der paa en Gang berøre Staten og Kirken“. Da nu de gejstlige Domstole paa en Gang berøre baade Staten og Kirken, har Udvalget Ret til at fremkomme med de Forslag, som det anser for at kunne tilvejebringe den bedste Ordning i saa Henseende. Det har altsaa ogsaa Ret til at fremkomme med Forslag om Ophævelsen af de gejstlige Domstole, hvis det maatte anse dette for rigtigt. Det staar udtrykkeligt i Lovforslagets § 1. Det ærede Medlem læser Paragraffen paa en Maade, som drager den modsatte Mening ud deraf. Jeg kan kun sammenligne ham med den Mand, der læste Begyndelsen af Straffeloven: „Ingen kan straffes efter denne Lov“, og saa standsede og paastod, at der fastsloges altsaa, at ingen kan straffes efter denne Lov. Det er den Slags Urimeligheder, som man ikke kan give meget for i en Forhandling.

Dernæst paastod det ærede Medlem, at det, som nu blev vedtaget her i Tinget, var stridende mod, hvad der blev vedtaget paa den grundlovgivende Rigsdag. Det udtalte jeg mig om forrige Gang, jeg havde Ordet. Det ærede Medlem for Storeheddinge (Svend Høgsbro), som omhyggelig har undersøgt denne Sag, gav mig fuldkommen Ret. Det er heller ikke længe siden, jeg har læst Forhandlingerne paa den grundlovgivende Rigsdag om denne Sag, end at jeg meget vel erindrer, hvorledes Forhandlingerne gik. Og det er sikkert nok, at paa den grundlovgivende Rigsdag udstemte man den vedkommende Passus, fordi man ikke vilde binde sig til i Fremtiden at skulle, hver Gang man forhandlede om folkekirkelige Spørgsmaal, høre en Synode, men man gjorde ikke no-